

Pravljica o zlati kroni.

Za gorami, za vodami
kralj živi,
ki imel je zlato krono
z biseri . . .

Škratelj ravno šel na lov je
tistikrat
našel krono v gozdu in jo
nesel v grad.

Pa prišel nekoč sovražnik
in pregnal
kralja silnega je daleč
z rodnih tal.

Zlato krono je kraljici
ljubki dal
in veliko je gostijo
praznoval.

In ko skrival se je v gozdu
temnem plah,
padla mu je zlata krona
skrivno v mah

Godli so, plesali v gradu
tri noči.
Kralj iskal je krono; našel
pa je ni . . .

Davorinov.

Pomlad se poslavlja . . .

Pomlad poslavlja se od tihih gajev,
pa tudi meni dala je rokó
v slovó, ko spet odplava v sinje dalje . . .
Začuden gledal sem za njo . . .

Bridkost je temna padla v srce moje,
začutil sem, da zapuščen sem sam . . .
Za njo bi šel in spremljal jo v tujino,
ah, pa ne vem, ne kod — ne kam!

Tinče Ravljen.

Vetrič.

Nagajivo je drevesom
vrhe pripogibal,
a potem je šepetaje
k meni še prizibal.

In pobožal me po licu
veter-poniglavček:
„Iz daljine ti pošilja
mamica pozdravček!“

To je rekel šepetaje
in odbežal dalje,
proti gozdu, proti smrečju
brzo odskakljal je

Bořivoj.
